

[GÜNCEL]

'sömürgecilerin önünde başı eğik durma'

AV. EREN KESKİN

İnsan Hakları Savunucusu

İnsan hakları savunucuları olarak, çok uzun yıllardır Türkiye'de yerleşik "resmi ideoloji" ve bu "ideolojiye" bağlı olarak gerçekleştirilen insan hakları ihlallerini ortaya çıkartmaya çalışıyoruz.

Bugün Türkiye'de, yetersiz de olsa önemli bulduğum "Ergenekon davası" yürütülmekte. Bu davayı önemsiyorum, çünkü eğer bu konuda "bir iç talep" yaratılabilirse bu dava derinleşebilir.

Asıl olarak, "Ergenekon" adını tartışmak gerekiyor. Türkiye'de devletin içindeki bazı birimlerin oluşturduğu bir "çete" olarak sunuluyor "Ergenekon örgütü". Oysa ki, böyle bir örgüt yoktur. Bu devletin ta kendisidir. Ve adı da "Özel Harp Dairesi'dir. Soykırım suçlusı İttihat ve Terakki yönetiminin tezi olan "Türk-İslam sentezi", Türkiye Cumhuriyeti devleti eliyle de sürdürülmüş ve bunun için tüm farklı kesimlere karşı "şiddet politikaları" üretilmiştir. Bu amaç için oluşan "Özel Harp Dairesi", Türkiye'nin "iç ve dış siyasetini" belirlemiştir. Yıllardır söylemekteyiz, Türkiye'de yaşama, yürütme, yargı kurumları ve büyük medya bütünüyle "militarizme" bağlıdır. Toplumun, totaliterleştirilmesi için tüm bu kurumlar büyük çaba harcamışlardır. İşte bugün, bizim yıllardır söylediğimiz gerçekler, yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Ancak bütün bu ortaya çıkan gerçeklere karşı bir "iç talep" eksikliği olduğu çok net biçimde görülüyor.

Ben bu yazıda gözaltında kaybedilen Fikri Özgen'den söz etmek istiyorum.

Yaşadığı 70 yıl boyunca, devlet güçlerinin birçok baskısına maruz kalmış ve hep susmuş olan Fikri Özgen 73 yaşına geldiğinde yaşadığı büyük acı sonrasında ilk kez kendisini ifade etmek istedi. Ve gözaltında kaybedildi.

1992 yılının ilk günleriydi. İnsan Hakları Derneği'nde iddik. Çapa Tıp Fakültesi'nden bir hemşire aradı. Ve "burada, acilde polisle girdiği çatışmada yaralanmış bir kişi var, ancak, askerler doktorların hastaya müdahalesini engelliyorlar, ne olur yardım edin" dedi. Ayşe Zarakolu ile birlikte hemen Çapa Acil'e gittik. Gerçekten de Mefair Özgen isimli bir genç, polisle girdiği çatışmada yaralanmış ve duru-

mu çok ağırdı. Bir sedyede de kanlar içinde inleyerek bekletiliyordu.

Askerler, sedyenin çevresinde adeta etten bir duvar örmüşlerdi. Doktorları dahi tehdit ediyorlardı. Biz her zamanki gibi, orada da "olay çıkardık". Doktorlara, askerlere herkese bağınyorduk. Bu arada basını aramaya başladık. Bunun üzerine as-

kerler geri adım attılar ve Mefair ameliyata alındı.

Bir sonraki gün, büroma Mefair'in babası Fikri Özgen ve ablası Mürvet geldiler. Fikri amca, uzun yıllardır oğlunu görmemişti. Son bir kez de olsa onu görmek istiyordu. Hep birlikte hastaneye gittik. Ancak, hastanede görevli komutan kesinlikle görüşmeye izin veremeyeceğini, ancak Bayrampaşa Cezaevi komutanından izin alabilirsek Mefair'i babasıyla görüştürebileceklerini söyledi.

Ben hemen Bayrampaşa Cezaevi'ne gittim. Komutanı ikna etmeye çalışıyordum. Ancak, o sürekli "oğlu terörist olurken neredeymiş" diye karşı çıkıyordu. Ben komutana "siz baba mısınız, çocuklarınız var mı" diye sordum. Birden gevşedi ve "5 dakika ancak 5 dakika görüşebilirler" diyerek izin verdi. Fikri amca, Mürvet, Ayşe ve ben bir asker eşliğinde yoğun bakım odasına girdik. Fikri amca, yanımızda bir askerin bulunuyor olmasından olacak çok "süklüm püklüm", başı öne eğik bir tarzda duruyordu. Mefair babasına Kürtçe bir şeyler söyledi. Birden bire Fikri amcanın dimdik durmaya başladığını gördüm. Mürvet'e sordum, "ne dedi" diye. Mefair babasına demişti ki; "Sömürgecilerin önünde başın eğik durma".

Birkaç gün sonra, Mefair öldü. Cenazesini morga almaya gittiğimizde kapıda dimdik duran Fikri amca'yı gördük. Cenazeyi alıp Diyarbakır'a gittiler. Fikri amca, Diyarbakır'a gittikten birkaç yıl sonra sivil polislerce gözaltına alındı. Ve kendinden önceki yüzlerce gözaltında kaybedilen insanlar gibi, bir daha ondan hiç haber alınamadı...

İtalya'da Gladyyoya karşı yürüyen milyonlarca insan, Gladyyo'yu çökertti. Bizler de insanlarımızı katleden, insanlarımızı gözaltında kaybeden, köylerimizi yakan, tecavüz eden, bu kirli yapıya karşı milyonlara ulaşmadıkça bir sonuç alamayacağız.

Bizler, bugün çeşitli ifadelerde sözü edilen tüm ölüm kuyularının, toplu mezarların açılmasını istiyoruz, Çünkü O'nlar biliyorlar ki her toplu mezar açıldığında, oradan sadece insan kemikleri değil, devletin kirli ve resmi tarihi çıkacaktır.

19.2.2009